

En belägrad nation, inte en misslyckad: Ett svar till The Economist

En belägrad nation, inte en misslyckad: Ett svar till The Economist

En vacker, tänkvärd och informativ text av universitetsprofessorn Isaac Saney*.

Kuba varken säljer sig eller ger upp

Då och då återupplivar The Economist ett välbekant manus: Kuba kollapsar; Kuba imploderar; Kuba måste "förändras drastiskt" ? oundvikligen i riktning mot nyliberalism och US-amerikanskt förmynderi. Dess artikel från den 18 november 2025, drypande av tillverkat medlidande och väl inövat förakt, upprepar denna trötta kör. Med moralisk indignation listar den priser på ägg och ris, åberopar spöket av humanitär kris och förklarar ? återigen ? att Kuba är på väg mot katastrof.

Men vad The Economist vägrar att konfrontera, och vad varje ärlig analys måste börja med, är det centrala faktumet i det kubanska livet: Kuba misslyckas inte. Kuba stryps. En nation under belägring är inte detsamma som en nation i kollaps.

Att ignorera den US-amerikanska blockaden ? det längsta och mest straffande ekonomiska kriget i modern historia ? är inte bara intellektuellt oärligt; Det är propaganda som utger sig för att vara journalistik.

Artikeln prisparad ? ägg, bönor, ris ? är inte neutrala ekonomiska data, utan utnyttjande av knapphet som vapen. De är konsekvenserna av en avsiktlig US-amerikansk strategi som uttryckligen formulerats i ett nu avklassificerat memorandum från 1960 av Lester Mallory, dåvarande biträdande statssekreterare för västra halvklottets frågor: "Alla möjliga medel bör vidtas ... för att försvaga Kubas ekonomiska liv ... för att åstadkomma hunger, desperation och regeringens störtande."

Detta är inte gissningar. Det är politik. Förstärkt och laserfokuserad av de senaste digitala vapnen.

I 65 år har Washington föresatt sig att göra just det: lamslå Kubas ekonomi, neka den resurser, isolera den från global finans, blockera mat, bränsle, medicin och investeringar, och straffa alla länder eller företag som vågar engagera sig i det. Detta är inte ett metaforiskt krig; det är ett strukturellt, ekonomiskt och psykologiskt krig utformat för att producera de brister som The Economist nu rapporterar som om de vore naturfenomen.

I denna miljö förstärks och utnyttjas varje felsteg från de kubanska myndigheternas sida ? misstag som inträffar i alla nationer, inklusive de som påstår sig vara "högutvecklade" ? avsiktligt. Den ekonomiska blockaden är konstruerad för att göra styrelseskicket på Kuba extremt svårt, vilket tvingar staten att fungera under obeveklig knapphet, begränsade alternativ och ökad sårbarhet. Eventuella brister som uppstår under dessa förhållanden signalerar inte socialismens misslyckande; snarare avslöjar de de avsedda effekterna av den imperialistiska strategin: att skapa frustration, urholka förtroendet och odla en uppfattning om statlig inkompetens. Denna tillverkade uppfattning förstärks sedan av USA-finansierade medieecosystem och digitala plattformar, vars syfte är att så förvirring, cynism och misstro inom det kubanska samhället.

Att förringa Washingtons ekonomiska krig mot önationen i någon diskussion om kubanska svårigheter är som att beskriva en patients symtom samtidigt som man döljer det faktum att någon kväver dem med en kudde.

Även under denna långvariga belägring har Kuba uppnått sociala resultat som rika kapitalistiska stater ? de som är mest angelägna om att läxa upp omvärlden ? konsekvent har misslyckats med att leverera. Ön erbjuder universell sjukvård, gratis utbildning från förskola till doktorandexamen och har uppnått en av de högsta läskunnighetsgraderna i världen. Dess förväntade livslängd konkurrerar med USA:s, trots att de bara spenderar en bråkdel per capita på sjukvård. Och genom sina svårigheter har Kuba visat en nivå av internationell medicinsk solidaritet som ingen annan nation på jorden har motstycke i.

Detta, hävdar The Economist, är "misslyckande".

Samtidigt lever 40 miljoner människor i fattigdom i USA ? världens självutnämnda framgångsmodell ? hundratusentals människor sover på gatorna, tiotals miljoner har ingen sjukvård och barn svälter i ett land som kastar bort mat värd miljarder dollar. I Storbritannien har åtstramningar blivit en doktrin, NHS (National Health System) styckas upp och matbanker är nu ett permanent inslag i det offentliga livet.

Vilken är då den misslyckade staten?

Kuba, som ? trots att de lidit den ekonomiska motsvarigheten till en orkan varje dag i sex decennier ? fortfarande insisterar på att värdighet är en mänsklig rättighet? Eller de kapitalistiska staterna som överger sina fattiga, kriminaliserar sina marginaliserade och slukar sin egen sociala struktur?

Den kubanska revolutionen låtsas inte att allt är väl: en etikens seger över cynismen. Den döljer inte sina problem. Den söker inte enkla segrar eller pryder verkligheten med tröstande illusioner. Detta är den etiska grunden för kubansk socialism ? en etisk grund som är förankrad i den afrikanska revolutionären Amílcar Cabral's odödliga uppmaning: ?Ljug inte, utlova inga enkla segrar.?

President Miguel Díaz-Canel's uttalanden tidigare i år exemplifierar denna revolutionära ärlighet. Han konfronterade landets allt större ojämlikheter, ekonomiska snedvridningar och sociala friktioner och förklarade: ?Revolutionen döljer inte sina problem. Den möter dem med etik och social rättvisa, även under extrema omständigheter.?

I en värld där ledare för rika nationer patologiserar fattigdom och skyller de fattiga för deras lidande, säger Kubas ledarskap något helt annat och mycket mer mänskligt. Som Díaz-Canel förklarade: "Det här är våra problem? våra hemlösa, våra utsatta samhällen, våra sociala ojämlikheter?"

I det enkla ordet "vårt" ligger hela den moraliska klyftan som skiljer kubansk socialism från kapitalistisk grymhet.

Varje nation som har vågat bryta sig ur imperial kontroll har brutalt straffats: Haiti efter 1804, de antikoloniala rörelserna i Afrika och Asien och otaliga latinamerikanska revolutioner. Detta är den historiska och globala verkligheten: imperiets långa historia av att sabotera befrielsen. Kuba är inget undantag.

Det oupphörliga amerikanska angreppet på Kuba har tagit många former? militära, ekonomiska, hemliga och psykologiska. Det har inkluderat invasioner, mordförsök, biologisk krigföring, terroristattacker, ekonomiskt sabotage och ihållande informationskrigföring, allt utformat för att destabilisera ön och undergräva dess suveränitet. På senare tid har denna kampanj utvidgats till direkta ingripanden i Kubas valuta och prissättningsmekanismer, en nyligen avslöjad taktik som ytterligare avslöjar vidden och ihärdigheten i Washingtons ansträngningar att försvaga den kubanska revolutionen med alla nödvändiga medel.

The Economist nämner inget av detta. Istället skyller de offret för de sår som angriparen tillfogar.

Trots exempellöst tryck har Kuba inte övergett sitt folk. De har lanserat mer än trettio riktade sociala program för att ta itu med sårbarhet och ojämlikhet, även när resurserna krymper. De möter inte demonstranterna med kravallpolis och tårgas? som görs i USA, Frankrike och Storbritannien? utan med dialog och förklaringar. Det är faktiskt socialismen som är under belägring? och fortfarande står fast.

Där kapitalistiska stater förnekar sina fattiga, gör Kuba anspråk på dem. Där kapitalistiska stater kriminaliserar desperation, söker Kuba lösningar. Där kapitalistiska stater privatiserar lidande, socialiserar Kuba omsorg.

Om The Economist verkligen var bekymrad över mänskliga svårigheter, skulle deras mest brådskande rapportering inte komma från Havanna? den skulle komma från Los Angeles, från London, från favelorna som skapats av nyliberalismen, från Gaza där väststötta bomber utplånar hela stadsdelar, från Haiti som krossats av årtionden av västerländsk intervention. Den verkliga krisen är kapitalismens och imperialismens globala kris, inte ett belägrat Kuba.

Men imperialistiska berättelser vänder alltid på verkligheten.

Kuba, en liten ö som kämpar för att andas under belägring, framställs som en katastrof, medan de rika nationerna som skapar global ojämlikhet, krig och ekologisk förstörelse framställs som modeller.

Kuba brottas med verkliga svårigheter? ingen ärlig observatör förnekar detta. Men svårigheter som en extern belägring medför är inte detsamma som ett systemmisslyckande. Revolutionens överlevnad, dess engagemang för etik och dess trohet till social rättvisa är inte tecken på förfall. De är tecken på värdighet.

Att återuppbygga sin ekonomi, att reparera sin sociala struktur, att hålla sina åtaganden om hälsa, utbildning och solidaritet? allt medan man står inför det mäktigaste imperiet i historien? detta är inte misslyckande.

Det är en revolutionär prestation. Kubas kamp är inte kollaps? det är motstånd.

Så när The Economist utropar Kuba till en nation "på väg mot katastrof?", säger det oss mycket mindre om Kuba än om världsbilden hos dem som inte kan föreställa sig ett samhälle organiserat kring rättvisa snarare än vinst.

Den verkliga frågan är inte om Kuba misslyckas. De verkliga frågorna är: Hur kan Kuba fortfarande stå kvar? Varför vägrar Kuba

att ge upp? Varför fortsätter Kuba att förkroppsliga värderingar som den kapitalistiska världen övergav och strimlade för länge sedan?

Och kanske viktigast av allt: Om Kuba verkligen är en misslyckad stat, varför måste USA spendera oräkneliga berg av dollar och andra resurser per år för att försöka få den att misslyckas?

En misslyckad stat kollapsar av sig själv. En belägrad stat överlever trots dem som vill ha den förstörd.

Kuba är det senare. Och det är just vad The Economist inte kan tolerera eller förlåta.

<https://www.facebook.com/share/p/1AsdXZYMJV/>

Isaac Saney, 251118 (ZT) *Isaac Saney, vid Dalhousie University i Kanada, arbetar med 'Black and African Diaspora Studies' och har skrivit flera böcker om Kuba

Akut orkaninsamling

Svensk-Kubanska Föreningens Medicinkonto är öppet för en akut orkaninsamling- efter den förödande stormen Melissa. Pengar behövs för återuppbyggnad och Kuba är utestängd från krediter, lån och bistånd på grund av blockaden. Varje bidrag är värdefullt. Stort tack!

Insamlingskontot Mediciner för Kuba, märk inbetalningen med "orkan"

pg 23 57 15-0

Swish 123 182 37 72